



Dues cartes d'amor sense segell

¿Existeixen encara terres meravelloses, illes perdudes amb naufrags solitaris que esperen, com Robinson Crusoe, que algú els vagi a rescatar? Aquesta era la idea que rondava pel cap de la Rita, la protagonista del conte que tot seguit llegiràs. Ella acaba creient que les històries que s'explicaven d'homes misteriosos perduts en illes llunyanes encara són possibles. N'està tan fascinada que fins i tot busca enllà del mar l'amor misteriós que encara no ha trobat en terra. I un bon dia envia el seu missatge, convençuda que podrà trobar el seu amor. Però no us penseu que ho fa d'una manera habitual, posant un anunci al diari, per exemple. No, ha de ser d'una manera més especial, més romàntica. Vol que recordi les novel·les d'aventures, en què la casualitat i la sorpresa omplen de misteri la vida d'aquells aventurers perduts més enllà dels horitzons. Aquesta esperança la guarda en secret i l'ajuda a sentir-se diferent. Està segura que existeix l'amor de la seva vida, que els seus ulls encara no han pogut veure.

Aquell matí, la senyora Rita, amb pas ferm, va baixar a la platja més d'hora que mai. Carregava un petit cabàs* i mirava nerviosament a dreta i esquerra. Com que els pescadors encara no s'havien llevat, com que cap guàrdia municipal no passava per allí, com que els nens i les nenes dormien, no es va adonar ningú d'allò que la senyora Rita va fer. I jo no ho sabia si no fos perquè va explicar-m'ho ella mateixa, ara ja fa temps.

La qüestió és que, un cop a la platja, va caminar unes quantes passes endins del mar, mirant de no relliscar amb les pedres, de no trepitjar cap ericó i de no mullar-se la faldilla més del que convenia.

Vocabulari

Cabàs. Bossa flexible i amb dues nanses que serveix per transportar coses de pes. També es fa servir quan es va a comprar al mercat.

10 Llavors es va aturar. Va obrir el cabàs, en va treure una ampolla i la va llançar lluny, ben lluny, amb tota la seva força. En acabat, es va quedar una bona estona allí dreta, com una estàtua il·lusionada, mirant l'ampolla com flotava, com s'enfilava a la cresta de les ones i en baixava de sobte, amb un salt ple d'elegància i, a poc a poc, s'allunyava de la platja i fugia mar endins.

15 A l'ampolla, ben tapada amb un tap de xampany una mica retallat, hi havia un tros de llapis de punta esmolada, un retall de paper blanc i una carta enamorada. Deia així:

Benvolgut senyor:

No s'estranyi de rebre la meva carta. Té raó que no ens coneixem de res, però
 20 *podem arreglar-ho tot seguit perquè, miri, ja em presento: sóc la senyora Rita Aimengual, d'Arenys de Massavall, i tinc una certa edat. De moment, més m'estic*
no entrar en detalls. Amb això ja n'hi ha prou, no troba?

Asseguren que sóc bastant bonica. A mi no m'ho sembla, perquè al nas hi tinc una piga mal posada i, al clatell, uns cabells rebels que, així que em distrec,
 25 *em fan semblar una gallina despentinada. Però deu ser qüestió de gustos, perquè el cas és que, de vegades, passejant pel carrer, alguns senyors es giren i diuen: «Alça, Manela!». I asseguren que sóc bastant bonica.*

Però anem al gra. Li escric perquè estic enamorada de vostè. Que consti que no sóc una senyora fàcil. Abans d'avui no m'havia enamorat mai de ningú, i això
 30 *que avui a Arenys és ple de xicots bonics i primets i forçuts, que és com m'agraden. Però res, no em fan el pes. * I és que a mi tan sols m'interessen els homes misteriosos.*

I a vostè? Li agraden les senyores carregades de misteris? Esperem que sí.

Doncs bé. Ahir vaig pensar: «Vols dir que al món pot haver-hi res de més
 35 *misteriós que un home perdut en una illa enmig del mar, naufrag de fa anys, amb la barba llarga, sol i necessitat d'amor, de tendresa i de companyia?».*

La resposta és senzilla, oi? No, al món no hi ha res de més interessant que un naufrag.

A més, vostè necessita ajuda. No pot continuar vivint d'aquesta manera, o
 40 *sigui que no s'ho rumii* tant: dins l'ampolla trobarà un trosset de paper i un llapis de punta fina. Contesti de seguida, que quan s'està nerviosa sembla que el temps no passi. I, sobretot, no es descuidi d'escriurem, amb lletra ben clara, nom, cognoms i adreça.*

I ara, a esperar! Tapi bé l'ampolla, que si hi entra aigua s'enfonsa i la carta
 45 *seria malaguanyada. Apa, res més.*

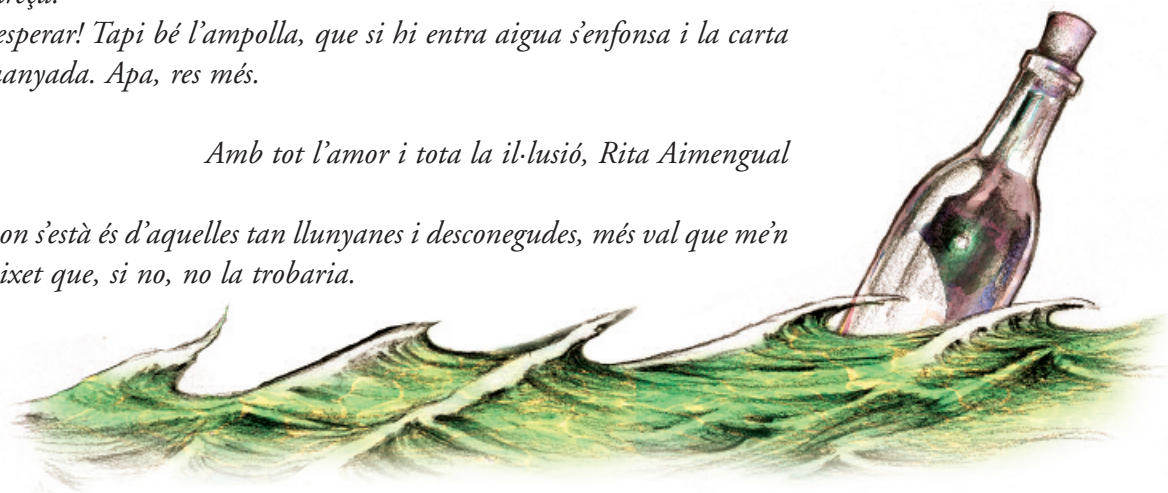
Amb tot l'amor i tota la il·lusió, Rita Aimengual

PD: Si l'illa on s'està és d'aquelles tan llunyanes i desconegudes, més val que me'n faci un dibuixet que, si no, no la trobaria.

Vocabulari

Em fan el pes. Em satisfan.

Rumii. Pensi detingudament.



Vocabulari

Enfilaven. Agafaven, seguien.

Lliurar. Donar.

Van passar els anys, molts anys. I durant tots aquests anys (ben bé quinze),
50 tant si feia sol com si plovia, tant si feia fred com si feia calor, la senyora Rita
baixava a la platja i buscava entre les ones la seva carta d'amor. Que no arri-
bava.

Un dissabte al matí, però, des de la finestra del menjador, la senyora Rita
es va adonar que tot de dones enfilaven* el camí de casa seva i l'anaven a tro-
55 bar. No van trigar a trucar a la porta.

–Entreu!

Les dones –totes amigues i més d'una
cosina– van omplir el menjador amb els
seus crits i les seves rialles, es van asseure i,
60 de sobte, van callar per escoltar, totes alho-
ra, el que havia de dir la més gran de la co-
lla.

–Mira, Rita –va fer–: acaba d'arribar una
ampolla per a tu. A dins hi ha una carta, ja
65 es nota. N'hem llegit un tros i després l'hem
deixada córrer, perquè és d'amor i, aquestes
coses, a nosaltres, no ens interessin, oi?

–No, no, no... –la van seguir totes.

–O sigui, que si te la vols llegir...

70 I li va lliurar* l'ampolla, destapada. La
senyora Rita la va aixecar per mirar-la a con-
trallum, com qui s'estudia les bombolles
d'una ampolla de xampany de marca, va
somiure i se li va escapar de dir:

75 –Ai, filles! Quina il·lusió!...

Va fer lliscar la carta fora de l'ampolla i
la va llegir en veu alta, d'una tirada i sense
descansar per aclarir-se la veu. La carta deia
així:

80 *Estimada Rita, Rita estimada:*

*Amor, amor, amor! Aquesta és l'única paraula que respira el meu cor d'ençà
que vaig llegir la teva carta. Amor, la música més dolça, la cançó més bonica.*

*Benvolguda Rita: em sembla com si et conegués de fa una vida. És per això
que et tracto de tu, com si haguéssim jugat junts als mateixos jardins, com si ha-
85 guéssim crescut alhora, com si plegats haguéssim viscut la nostra joventut.*

*I això que no som joves. Que consti, però, que fa vint anys que no m'afaito
i la barba m'envelleix una mica. Però sóc gran, sóc gran...*

*T'estimo. Vaig arribar en aquesta illa deserta l'any 1965, quan la barca amb
què viatjava va naufragar i tothom es va ofegar (tothom menys jo, és clar).*

90 *Sembla mentida que, des de llavors, no hagi passat ningú per aquí. Ningú!*

*Quina solitud, Rita estimada! Quina desesperació! I de sobte, dimarts de la
setmana passada, vet aquí que veig arribar, entre les ones, la teva ampolla.*



Ara, de cop i volta, la teva companyia ho és tot per a mi. He llegit i rellegit la carta cent vegades, me l'he apresada de memòria, l'he recitada a cada ocell, a
95 cada formiga que ha vingut a fer-me visita.

Dius: «Necessites ajuda, no pots continuar vivint d'aquesta manera». Tens raó, Rita del meu cor! Necessito la teva ajuda, necessito la teva companyia. Com podria viure sense tu?

Ara mateix ficaré la meua carta dins l'ampolla i la llançaré al mar ben lluny,
100 perquè trigui una miqueta menys a arribar-te. Ja sé que hauré d'esperar una colla d'anys abans de veure't, abans d'abraçar-te i omplir-te de petons: però a la nostra edat, oi que l'amor no té gaire pressa?

A partir d'ara, Rita, el teu nom serà el meu amic, el meu amor i la meua esperança. Ja no estic sol!

105

Amb tot l'amor del cor, Marc Saladrígues

PD: Et tornaré el llapis així que arribis. Estudia't bé el mapa que t'adjunto: ja veus que no estic tan lluny com això, ho trobaràs de seguida.

Mentre les seves amigues sospiraven, envejoses, enamorades d'aquell amor tan bonic, la senyora Rita la va tancar i es va posar vermella. Es va acostar
110 l'ampolla al pit i la va abraçar ben fort, com si fos un home.

En acabat, va aixecar-se, emocionada, va sortir de casa i va baixar al port, ben decidida a llogar-hi una barca.

JOAN ARMANGUÉ: *La barca fantasma i altres contes.*

Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

